

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 136/25

Люксембург, 11 ноември 2025 г.

Решение на Съда по дело C-19/23 | Дания/Парламент и Съвет (Адекватни минимални работни заплати)

Съдът потвърждава валидността на голяма част от Директивата относно адекватните минимални работни заплати в Европейския съюз

Той обаче отменя разпоредбата, изброяваща критерии, които държавите членки, в които има законоустановени минимални работни заплати, задължително трябва да вземат предвид при определяне и актуализиране на тези заплати, както и правилото, което не позволява намаляването на тези заплати при автоматично индексирание.

Дания сезира Съда, като иска Директивата относно адекватните минимални работни заплати в Европейския съюз да бъде отменена в нейната цялост. Тя смята по-специално, че тази директива нарушава разпределението на правомощията между Съюза и държавите членки, тъй като води до пряка намеса при определянето на заплащането в рамките на Съюза и в правото на сдружаване, които съгласно Договорите били от национална компетентност. Съдът уважава само частично доводите на Дания. Той установява, че намеса от такова естество е налице в две разпоредби от Директивата, които са адресирани до държавите членки със законоустановени минимални работни заплати и се отнасят до определянето или актуализирането на тези заплати. Съдът отхвърля жалбата на Дания в останалата ѝ част и съответно потвърждава валидността на по-голямата част от въпросната директива.

На 19 октомври 2022 г. законодателят на Съюза, тоест Европейският парламент и Съветът, приема Директивата относно адекватните минимални работни заплати в Европейския съюз¹. С цел подобряване на условията на живот и труд в Съюза тази директива установява рамка, предназначена по-специално да гарантира адекватността на законоустановените минимални работни заплати в държавите членки, в които има такива, и да насърчава колективното договаряне за определяне на заплатите.

Дания² сезира Съда с жалба за отмяна на тази директива в нейната цялост³.

Тя поддържа, че Директивата нарушава разпределението на правомощията между Съюза и държавите членки, тъй като води до пряка намеса при определянето на заплащането в рамките на Съюза и в правото на сдружаване — области, които съгласно Договорите⁴ не попадат в обхвата на правомощията на Съюза.

Съдът смята, че **изключението от компетентността на Съюза, предвидено в Договорите във връзка с двете въпросни области, не обхваща всички въпроси, които имат известна връзка със заплащането или правото на сдружаване**. То не се отнася и до всички мерки, които на практика биха имали въздействие или последици за равнището на заплащането. В противен случай някои предоставени на Съюза правомощия да подкрепя и допълва дейностите на държавите членки в областта на условията на труд⁵ биха били лишени от съдържание. Съответно **изключението от компетентността се прилага само за пряката намеса на правото на Съюза** при определянето на заплащането и в правото на сдружаване.

След анализ на целта и съдържанието на Директивата Съдът **установява намеса от такова естество само в два конкретни случая.**

На първо място, Директивата налага на държавите членки, в които има законоустановени минимални работни заплати, критерии⁶, които следва да бъдат взети предвид в процедурите за определяне и актуализиране на тези заплати. По този начин **Директивата хармонизира част от съставните елементи на законоустановените минимални работни заплати, а оттам води и до пряка намеса при определянето на заплащането.**

На второ място, същото се отнася за **правилото, което не позволява намаляването** на законоустановените минимални работни заплати⁷, когато националното законодателство предвижда автоматичен механизъм за коригиране на индексирани тези заплати.

Вследствие на това **Съдът отменя разпоредбите от Директивата, водещи до тези преки намеси на правото на Съюза при определянето на заплащането**, които поради това не попадат в обхвата на законодателните правомощия на Съюза. Тя отхвърля жалбата на Дания в останалата ѝ част.

По-специално, Съдът заключава, че **Директивата не води до пряка намеса на правото на Съюза в правото на сдружаване**. Той стига по-конкретно до този извод във връзка с разпоредбата от Директивата, посветена на „Насърчаване на колективното договаряне за определяне на работните заплати“, с мотива, че в частност тази разпоредба не изисква от държавите членки да задължават по-голям брой работници да се присъединяват към синдикат. Съдът също така отхвърля изтъкнатото от Дания основание, свързано с приемането на Директивата на **неправилно правно основание**⁸.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна е способ да се изиска отмяна на актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да подават жалби за отмяна до Съда или до Общия съд. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, възникнала с отмяната на акта.

Неофициален документ за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст и евентуално резюмето](#) на съдебното решение се публикуват на уебсайта CURIA в деня на обявяването му.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293.

Кадри от обявяването на решението могат да се намерят на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Поддържайте връзка!

¹ [Директива \(ЕС\) 2022/2041](#) на Европейския парламент и на Съвета от 19 октомври 2022 година относно адекватните минимални работни заплати в Европейския съюз.

² Подкрепена в това отношение от Швеция.

³ При условията на евентуалност Дания иска отмяна на член 4, параграф 1, буква г) и/или член 4, параграф 2 от Директивата, отнасящи се до насърчаването на колективното договаряне за определяне на работните заплати. Според Дания те също засягат правомощията на държавите членки.

⁴ Член 153, параграф 5 ДФЕС.

⁵ Съгласно член 153, параграф 1, буква б) ДФЕС.

⁶ Съгласно член 5, параграф 2 от Директивата тези критерии най-малко включват покупателната способност на законоустановените минимални работни заплати, като се взема предвид издръжката на живота, общото равнище на работните заплати и тяхното разпределение, темпа на растеж на работните заплати и дългосрочните равнища и развитието на националната производителност.

⁷ Член 5, параграф 3 от Директивата.

⁸ В подкрепа на искането си за отмяна на Директивата в нейната цялост Дания е изтъкнала също така, че дори предметът на Директивата да попада в обхвата на компетентността на Съюза, тя е приета на неподходящо правно основание. Тъй като се отнася и до представителството и колективната защита на интересите на работниците и работодателите, тя е трябвало да бъде приета с единодушие в Съвета, а е била приета с квалифицирано мнозинство.